

Tinc lumbàlgia

«A partir de cert moment, hi ha incapacitat per seguir una jornada laboral, sumada a una necessitat vital de descans i d'aturada de ritme. L'excusa és clara: en qualsevol moment, et pots posar de part»

Una dona embarassada | Bernat Cedó

Si aquest article surt publicat, significa que ja no estic operativa. La nostra segona filla està al caure. Arriba una nova aventura, que em farà sortir de nou de mare. Si tot va bé, ben aviat serem quatre. Seré bimore, i començaran noves històries per viure i compartir. I segur que hi haurà altres dosis de riure, i també alguna de plors. I no estem preparats (mai s'està preparat pel que no saps com s'esdevindrà), però estem contents i il·lusionats.

Així que des de fa uns dies tinc lumbàlgia: és un mal molt comú entre les gestants que ja estem a la recta final de l'embaràs. De fet, enlloc de lumbàlgia, el full de la baixa podria dir: insomni, hemorroides, incontinència urinària, cansament acumulat, incapacitat de superar la calor, rampes fatídiques als bessons, esgotament constant, depressió, ardors d'estómac... Cada dona és un món, i en aquesta recta final, pateix símptomes diferents. Però la idea central és la mateixa: a partir de cert moment, hi ha incapacitat per seguir una jornada laboral, sumada a una necessitat vital de descans i d'aturada de ritme. L'excusa és clara: en qualsevol moment, et pots posar de part. I el cos i la seva sapiència, han dit que toca fer uns dies de guaret.

De fet, seria tan fàcil com posar "embarassada a la recta final" al document del metge. Però no, no pot ser: perquè si el doctor posa que la baixa és per embaràs, aleshores el comptador del permís de maternitat comença a avançar, i són dies que no passaries al costat del novingut. Així que sí, tinc lumbàlgia (i moltes coses més). Tot i que espero que algun partit polític es posi les piles, i solventi aquests mals d'esquena tan generalitzats amb alguna llei que reguli una aturada unes

setmanes prèvies al part. Per demanar, que no quedi.

Reivindicant el permís

El permís de maternitat (un cop nascuda la criatura) és indispensable. Defensar-lo és clau. Exigir que sigui més llarg, com a mínim fins als 6 mesos (data fins la qual l'OMS recomana la lactància materna exclusiva, sempre que es pugui), és una reivindicació que no ens podem cansar de fer. Són unes setmanes d'aturada indispensables, perquè hi ha una nova persona molt dependent, que ens necessita per arrencar el vol. I també per la pròpia recuperació: no només en les dates que marca el puerperi, que tot just són l'inici de tot.

Així que un cop vaig haver passat la frontera de les 20 setmanes d'aquest nou embaràs, vaig decidir posar-me les piles. He deixat escrits més d'una desena d'articles perquè durant les setmanes que estaré immersa en la nova aventura, això no s'aturi. Reflexions que han nascut vinculades al primer embaràs, a la criança de la primera filla, i a les incògnites que ara se'm plantegen, amb l'arribada de la segona fera ferotge.

Ho he deixat fet no només per principis (no s'hi val reivindicar aquest permís indispensable, i després passar-te'l pel forro dels pantalons), sinó perquè l'experiència em diu que durant el permís de maternitat, l'eternitat d'hores lliures es converteixen en infinites hores ocupades. De fet, aquesta eternitat d'hores lliures fa temps que ni l'oloro, i em sembla un concepte més proper a la ciència-ficció. Però ara encara s'accentuarà més: perquè és temps per la criatura, però també perquè la mare es recuperi i perquè la família torni a situar-se amb totes aquestes noves coordenades. Ja sabeu la meva obsessió per reclamar i reivindicar les dosis de mimos i descans durant quarantena, (<https://www.naciodigital.cat/noticia/168382/oda/quarantena>) però també més enllà dels 40 dies de post-part.

És època de moltes coses, però n'hi ha una de clau: si estàs de permís, no és per treballar. No t'ho han de demanar. Per això la situació de les dones autònomes és encara més injusta, com la de moltes altres realitats en les que ni tansols aquestes 16 setmanes (insuficients) són reals. D'això, també se n'ha de parlar més, i demanar solucions.

Els propers articles veureu que s'acompanyen d'una nota que indica precisament això, que no hi sóc, que se'ns ha girat encara més feina. Però com deia la meva àvia: feina feta, no fa estorb. Desitgeu-nos sort. Show must go on.

Apunt important: *Aquest article el vaig escriure fa unes setmanes perquè ara mateix estic inoperativa, gaudint del permís de maternitat per entomar l'arribada d'una nova criatura.*